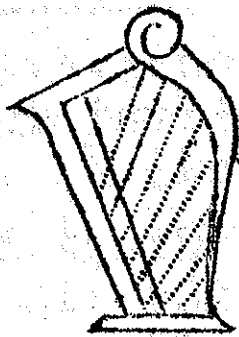

br. 6./1961.-1962.

SLUŽBA BOŽJA

JESSEN CRKVIENE GODINE

Mnogobrojne nedjelje od Duhova do Adventa nisu toliko međusobno povezane da bi sačinjavale jednu organsku cjelinu. Ipak po nekim obilježjima možemo te nedjelje svrstati u nekoliko grupa. Tako nedjelje koje redovito dolaze u jeseni /18-24. ned. po Duhovima/ vidno obilježava zajednička i deja vodilja: ČEŽNJA ZA VJEČNOŠĆU.

Ovu je čežnju Crkva na mnogo načina u liturgiji izrazila. Sad nam dočarava grad u kojem vlada potpuni mir, zadovoljstvo, sigurnost i sreća, a kršćanin putnik željno traži to mjesto mira: "Daj, mir Gospodine, onima koji tebe traže!... Obradovah se kad mi rekoše: Idemo u dom Gospodnji!" /18.ned./ Našu pažnju posebno privlače sjajne dvorane nebeske svadbe. Obučeni smo u svadbeno ruho i čekamo kralja da nas posjeti i odvede na gozbu /19. nedj./. Naše progonstvo u poređeno je s babilonskim sužanjstvom. Liturgija nas vodi da se duhom svratimo na obale Sufrata, da nam u izagnanju još većma poraste želja za nebeskom domovinom. U duhu podnosimo boli sužanjstva i pjevamo: "Na rijekama babilonskim sjedili smo i plakali

sjećajući se tebe, Sione!" /20. nedj./. Konačno nam je pred očima njegov slavni dolazak na sudnji dan /poslijednja nedj./.

Ne samo nedjelje nego i svi drugi liturgijski dani ovog razdoblja odišu tim dudum čežnje za vječnošću. Ovamo prije svega spada u tri dana razdijeljena svetkovina Božjeg kraljevstva: Krist Kralj, Svi sveti i Mrtvi dan. Kroz ovo razdoblje svetkujemo ne koliko blagdana Posvete crkve. Inoge naše katedrale posvećene su u jesenskim mjesecima. Pred očima nam je slava nebeskog Jeruzalema. Naš se um divi njegovoj ljepoti, naše srce čezne za njim. - Također i odlomci Sv. Pisma što se u ovo vrijeme čitaju predočuju nam u kontrastima zemaljske nevolje i nebesku sreću.

Čežnja za Kristom i vječnom domovinom osnovno je obilježje kršćanskog života. Spasitelj je poučio učenike da budu "slični ljudima koji čekaju svoga gospodara kad će se povratiti s pira da mu odmah otvore čim dođe i pokuca" /Lk 12, 36/.

Čežnja za Božjim gradom što ju je u poslanicama izrazio apostol Pavao i Ivan u Otkrivenju usađena je duboko u srcu Crkve i njezine djece. Našu povezanost s Božjim gradom snažno je izrazila suvrena spisateljica E. Löhr: " Mi smo kao kamenje koje je kupljeno Kristovom Krvlju. Po poslušnosti, ljubavi i odanosti postajemo sastavni dio Božjeg grada. Ta mi više nismo na putu nego smo već u gradu. Danas ili sutro će pasti

granica vremena i mi ćemo se s ljubljenim gradom naći u nebeskoj stvarnosti. Narodi, kraljevstva i gradovi propadaju, a sveti Božji grad ostaje vječno".

+++++

NOVI JERUZALEM

/Poslanica na dan Posvete crkve/

Povijest je "hram tajna u kojemu ni- kakva ljudska ruka ne može otkriti tamni zastor božanskih odluka niti ikoja noga stupiti u svetište" /A. Delp/. Ljudsku po- vijest kao hram tajna pokazuje nam posebno KNJIGA OTKRIVENJA. Čovjek može spoznati po jedina razdoblja ali veza od početka do kraja povijesti pridržana je samo Bogu. Je dini on može čovjeka voditi po stepenicama do svetišta svojih tajna. U knjizi Otkrivenja vidi se očito kako tok povijesti teče između dobra i zla, između Božjeg kraljevstva i vlasti tmina. Katkada u neravnoj bo rbi, čini se, da je kraljevstvo Božje pri koncu, no opet Bog svoju stvar ne predaje u ruke svojih neprijatelja. Potrebna je iz držljivost i strpljivost. Bog će konačno pobijediti. Knjiga Otkrivenja pokazuje ka- ko povijest unatoč sve svoje pocijepanosti teče od jednog raja do drugog, od jednog stabla života do drugog.

Ako je istina da je ova knjiga "moza- ik složen iz starozavjetnih knjiga" /Wiken hauser/, to možemo posebno kazati za ulo- mak koji se čita na dan Posvete crkve. Tu se nalaze starozavjetni elementi u novom

spoju. Odlomak odiše radošću i nadom.

Otkr 21, 2-5.

- 2 Ja Ivan vidjeh sveti grad novi Jeru-
salem kako silazi s neba od Boga,
pripravljen kao ukrašena zaručnica
svome mužu.
- 3 I čuh veliki glas s prijestolja ko-
ji je govorio: "Evo šatora Božjeg
među ljudima i stanovat će /u šato-
ru/ s njima i oni će biti njegov na-
rod.
- 4 I on će otrti svaku suzu s njihovih
očiju. I smrti više neće biti, ni
žalosti, ni jauka, ni boli, jer ono
što je bilo prošlo je".
- 5 I reče onaj koji je sjedio na prije-
stolju: "Evo činim sve novo".

U prethodnim poglavljima svoje knjige vidjelac s Patmosa bilježi da će sva ljuds-
ka zdanja učinjena mimo Boga ili protiv Bo-
ga biti uništena kao bezvrijedna i grješna.
Za vječnost ostaje jedino ono što je sazda-
no u zajednici s Bogom. Ovaj ulomak možemo
nazvati refrenom onih bojnih izvještaja od
12. poglavlja pa naprijed u kojima se isti-
će Božja pobjeda nad neprijateljima njego-
va kraljevstva. Onamo sakupljanje silnih
četa, a ovdje potpuni mir božanskog vojsko-
vođe. U pogl. 18-20. promatramo kako se ni-
jemo i bez otpora ruši sve što se u svije-
tu dizalo protiv Krista. Na jedan mah pres-
tade sve varavo blještavilo Babilona - ut-
jelovljenja Bogu neprijateljske civilizaci-
je. Cbadvije zvijeri padaju u bezdan a za

njima sotona. Krist se javlja na bijelom pobjedničkom konju a zatim dolazi slika Božjeg grada KCOVOG JERUZAJEMA. To je slika jedinog trajnog grada u koji ulaze narodi noseći sa sobom sve ono što imaju vrijedno /Otkr 21, 24/. Sveti grad stoji u opreci s pokvarenim Babilonom. Suprotno velikoj bludnici koja je kvarila i varala narode, novi Jeruzalem nalik je ukrašenoj zaručnici koja se spremila za pir. Na koncu povijesti nema na njoj više nikakve ljage ili nabora /Otkr 19, 7-8/. Nova pobjednička Crkva je nastavak i čeznutljivo ispunjenje i preobraženje hodočasničke i patničke Crkve Kristove na zemlji. Ta nova Crkva je sveta /k njoj nema pristupa ništa što je grješno/, apostolska /sazdana je na 12 temelja na kojima su ispisana imena 12 apostola Janjetovih/ i katolička /s vratima na sve strane i otvorenim dan i noć/. Silazak grada s neba znači da taj grad nisu sazdale ljudske ruke.

3. Kako se stari židovski Jeruzalem ne da zamisliti bez hrama i svetišta, tako i ovaj nebeski novi Jeruzalem ima svoj hram, svoje svetište i bogoslužje. Ova krasna slika bila je sasvim razumljiva i mogla je sasvim lako očarati kršćane koji su se obratili sa židovstva. Odlike starog hrama /Isp. Lev 26, 11 i sl., 2 Dnev 7, 1 i sl./ prenose se na novi. Bog je nekoć u Starom Zavjetu bio blizu svom narodu u "šatoru sa stanka" /šatoru svjedočanstva, stanu ili svetištu/. Tu se on ukazivao svom narodu po različitim milostima a od naroda je pri

mao poklon i prošnje. Taj sveti šator bio je slika one Božje zajednice koja će u nebu postići savršenstvo. Na koncu vremena o pet će Bog s vjernim narodom stanovati pod šatorom. To će sjedinjenje biti neraskidivo i nenarušivo. Oni će zaista biti njegov narod /grč. narodi/. Riječ "bit će s njima" vjerojatno aludira na Božje ime "Emanuel" /Sales/.

4 Kako se ovdje radi o zadnjem i potpunom sjedinjenju Boga s vjernim čovječanstvom, shvatljivo je da sv. Ivan bilježi kako tu nema više mjesta nikakvoj zemaljskoj bijedi. Obnova o kojoj govori prorok Izaija /43, 18/ postaje stvarnost. Ona se i spoljuje u sreći stanovnika nebeskog grada koja još više upada u oči poslije orisane nevolje stanovnika uništenog Babilona /Otkr 18, 21-24/. Isključenje zla je prvi uvjet blaženstva. Prve stvari /grč. ta prôta/ označuje zemaljski život koji je uslijed istog grijeha bio izložen mnogim nevoljama i smrti. Sveti vidjelac ističe da je eto granula zora novog kraljevstva Božjeg, kraljevstva nepomućene radosti i sreće.

5 I vidljiva priroda bila je nekoć radi čovjekova grijeha podložna prokletstvu i jecanju /Rimlj 8, 19 i sl/. I s nje se eto diže veo tuge. I ona će biti preobražena i obnovljena. Ovako slavan završetak dokazuje ujedno kako je Bog i na početku sa svojim stvorenjima bio naumio samo dobro, sklad savršenstvo i sreću. On kao da nastavlja svoj rad kad govori: "EVO SVI ČINIM

NOVO!"

Zemaljska i nebeska Crkva bit će na koncu jedno. Nebeski šator bit će svetište u kojem će stanovati Bog s ljudima koji budu slavno uskrsnuli. Naše rukotvorene crkve su kao predvorje ove Crkve vječnosti/Le febvre/.

U šatoru Božjem na zemlji, u šatoru Božjem i u vječnosti!

===

PASTORALNA LITURGIJA V PRAKSI

POZIV EPISKOPATA Jugoslovanski episkopat je po zgledu škofov drugih narodov kleru v dušnem pastirstvu podaril liturgično "Vodilo za sodelovanje vernikov pri sv. maši" /slovenska izdaja, Maribor 1960/. Z njim je dušne pastirje opozoril na nekatera načela, ki se v sodobnem dušnem pastirstvu vedno bolj uveljavljajo, in jih je pozval, da vsak na svojem področju izvede, kar Cerkev v tej dobi svoje zgodovine od svojega klera pričakuje in tudi zahteva.

Dušni pastirji smo v službi Cerkve in smo podrejeni hierarhiji, ki naše dušnopastirsko delo vodi in usmerja. Po tem "vodilu" je treba, da se priključimo na tokove, ki v sedanosti določujejo duhovno življenje in dejavnost Cerkve. Ako to opustimo, smo v nevarnosti, da naše delo ohromi, da